

„Glej, otrok,“ karala me je dobra mati, „malo je manjkalo, da nisi utonil zaradi one sitne mačke. Hvala Bogu, da si živ, zdaj je zopet vse dobro!“

„Oj, da bi le ne bila utonila moja mucika; potem — dà, potem bi bilo vse dobro!“ — zastokal sem žalostno in si brisal oči.

In čuj! Ni li to — mijavkanje? — —

Mati odprè vrata in z velikimi skoki priteče v sobo moja ljuba mucika. Zadovoljna me pogleda, potem pa skoči na peč, da si posuši premočeno dlako in prede po navadi. —

Drugega dne sem bil vže popolnoma zdrav in se zopet igral sè svojo ljubo muciko.

F. G—kar.

= Spickler

Francozov grob.

Majhen páglavec sem še bil, ko me so oče prvič vzeli sè sebój v mesto! Kaj sem si mislil pri tem imenu, ne spominam se več, samó to še dobro vem, da sem v mestu, čakaje očeta, stal ob ograji lepega vrta in se čudil rdečim paradižnikom, ki jih prej še nikdar videl nisem. Kako so se mi zdeli slastni, kar ugriznil bi jih bil! Kaj je neki to, ker ni ne pomoranča niti navadno jabolko, mar je gosposko jabolko, ker je v mestu vse gosposko? To ugibaje ostavil sem z očetom mesto.

Domóv grede pa jo kreneva s ceste na stezo preko tako zvane „Francozove doline“ v nizkem pogorji, ki loči našo dolino od Kočevskega sveta.

„Greva pa tukaj,“ reče mi oče, „da vidiš, kje je pokopan Francoz!“

Jaz nisem umel niti besedice. Kdo in kaj je Francoz? To vprašanje mi je mešalo možjane. Neka grôza me je izpreletela, ko sva stopila v precej globoko dolinico, kjer je bilo ravno ob stezi nametanega precej dračja v kup. Tudi oče privržejo šibico, kar storim tudi jaz, češ, naj počiva mirno ta Francoz, kdor koli je vže bil.

„Vidiš,“ rečejo mi oče, „Francoza, ki tukaj leži, ubil je leta 1809. moj ded s puško, ki jo še zdaj hranim domá. Bili so to žalostni časi za našo vas in kraj sploh. Kakor mi je ded večkrat pripovedoval — saj mene takrat še ni bilo — bila je pridrla vojska divjih Francozov od Kočevja sem v našo dolino. Grôza je bilo vaščanov, ako so le slišali ime Francoza, in zdaj prihrumé oboroženi, vsi, kakeršni so res! Vsa dolina je bila vznemirjena. V bran so se jim postavili ravno tukaj na meji, in moj ded, Bog mu daj dobro, ubil je tega Francoza, ki počiva tukaj. Vsak, ki gre mimo, vrže kaj na njegovo gomilo; na tujej slovenskej zemlji je našel svoj pokoj, in bogvé, kje čaka zelena ruša nas, da nas vzprejme v svoje naročje? Molimo vsaj za njegovo dušo! —

Tesno mi je bilo pri srci, ko sem stopal ob očetovej strani. Mračiti se je bilo jelo, in iz domačega zvonika se je oglasil zvon, naznanjajoč: Zdravo Marijo. Nekako tajno je bilo vse tú, a jaz sem vender molil za Francoza, da-si nekdanjega sovražnika naše dežele, saj moramo moliti za vse ljudi. Saj smo vsi bratje. Danes se počasi zgublja tudi kup s Francozovega groba, malokdo se še zméni zanj, ali mene še spominja tudi zdaj, kadar koli grem mimo, minljivosti vsega. Vse mine, duh pa ostane! —

J. Kromar.